

огънь-тъ, а ако да имъ не свѣтяше нѣмаше и да гы видимъ.

Мѣсяць-тъ не стои все еднакво наспротивъ слънце-то, затова го и видимъ нѣкога като сръпъ и го казвамы *новъ мѣсячинъ*, послѣ на *половинъ* и наѣ-сѣтнѣ *цѣлъ* да грѣе съ блѣднѣ свѣтлинѣ безъ никаквѣ грѣйкѣ. А оттова, дѣ-то мѣсячина-та нѣма никаквѣ грѣйкѣ и не блящи като слънце-то, разбира се, че мѣсяць-тъ нѣма своѣ свѣтлинѣ, а само от-мѣта, като едно оглядало, колко-то свѣтлина му пада отъ слънце-то.

Мѣсяць-тъ и кога-то ся окръпи та ни ся види като сръпъ, не ся разсипва а си остая пакъ окол-честъ: нощъ кога е ведро небе-то кой-то има остъръ глѣдъ може да съзре и тъмный дѣлъ отъ мѣсяца; наистинѣ цѣлъ-та тъмна ивица отъ колело-то не ся види добръ, нъ все ся назира и различява.

Мѣсяць-тъ непрѣстайно ся врьти около земѣ-тъ; това всякий разбира, като глѣда, че той всякой день излиза все по-напрѣдъ и по-напрѣдъ камъ истокъ. А пакъ земя-та като ся врьти и обыкаля около слънце-то, то и мѣсяць-тъ ся влѣче и обыкаля заедно съ неѣ около слънце-то.

Сега да повторимъ това, що исприказахмы до тука.

Слънце-то стои насрѣдъ, врьти ся около себе все на едно мѣсто, а около него ся врьтять много другы като нашѣ-тъ земѣ голѣмы топки, кои-то учени-ти наричатъ *планеты*, а пакъ тыя всичкы-ты ся ся врьтять и околорьсть като една ябълка кога ся заврьли нагорѣ; най-сѣтнѣ мѣсяць-тъ ся врьти около себе и около земѣ-тъ па заедно съ неѣ обы-каля и около слънце-то. Като мѣсяца, кой-то ся врьти